

Την Παρασκευή 4/3/2016 πραγματοποιήθηκε συνέλευση της ΠΕ Κουκακίου - Πετραλώνων της ΛΑΕ στην ημερήσια διάταξη της οποίας περιλαμβάνονταν πέραν της συζήτησης επί της πρόσφατης Διακήρυξης της ΛΑΕ και το παρόν κείμενο συμβολής.

Στο κείμενο που εισηγήθηκαν ενυπόγραφα οι σ. **Σπύρος Κουρνόπουλος, Χρήστος Ξαγοράρης, Φλώρα Νικολιδάκη, Νίκος Πάλλης, Έφη Τριάντη και Χρύσα Τσακίρη** προσέθεσαν τις συμβολές τους οι σ. **Θεανώ Μαλτέζου και Κυριάκος Χούρας**.

Μετά το πέρας της σχετικής συζήτησης στη συνέλευση το κείμενο κατατέθηκε προς ψηφοφορία και υπερψηφίστηκε κατά πλειοψηφία.

Αθήνα, 4/3/2016

Το παρόν κείμενο συμβολής αποτελεί μια πρωτοβουλία για την έκφραση των προβληματισμών μας ως μέλη της ΛΑΕ, επί ζητημάτων στρατηγικής, τακτικής και διαδικασίας, ιδιαίτερα κρίσιμων για την πορεία και την επιτυχία του εγχειρήματος.

Πριν απ' όλα θα θέλαμε να διευκρινίσουμε ότι θα προτιμούσαμε αυτή η συζήτηση να είχε ξεκινήσει με ευθύνη και πρωτοβουλία των επιτροπών που ορίστηκαν στην Πανελλαδική Σύσκεψη του Νοέμβρη για να ετοιμάσουν τις εισηγήσεις και τον προσυνηδριακό διάλογο στις Πολιτικές Επιτροπές (Π.Ε.). Δεδομένου όμως ότι κάτι τέτοιο δεν έχει λάβει χώρα, πολύ περισσότερο δεν έχει καν οριστεί μέχρι στιγμής η ημερομηνία της Ιδρυτικής Συνδιάσκεψης, αναλαμβάνουμε αυτήν την πρωτοβουλία, λόγω και της κρίσιμότητας των ζητημάτων.

Τονίζουμε ότι επιθυμία μας είναι η συζήτηση αυτή να ανοίξει οριζόντια μεταξύ των μελών της ΛΑΕ, αφενός προκειμένου να διασφαλιστεί η συμμετοχή και η έκφραση όλων των απόψεων και αφετέρου προκειμένου να λειτουργήσει ως έναυσμα, ώστε να ενεργοποιηθούν οι αντίστοιχες επιτροπές, να ολοκληρώσουν τα κείμενα και να οριστεί ημερομηνία συνδιάσκεψης. Αυτή η ανάγκη κρίνεται αυτή τη στιγμή επιτακτική, αν μάλιστα λάβει κανείς υπόψη ότι η φυσιογνωμία της ΛΑΕ μέχρι στιγμής επαφίεται στις αποφάσεις και τις ανακοινώσεις μη εκλεγμένων οργάνων, όπως και στους άτυπους κανόνες εντός των Π.Ε., όπως έχουν διαμορφωθεί μέσω της πρακτικής και βάσει της εκάστοτε σύνθεσης.

Τα κρίσιμα ζητήματα στην πορεία συγκρότησης της ΛΑ.Ε διαρθρώνονται ως εξής:

A. Ως προς τον τρόπο λειτουργίας:

Δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι οι πάγιες και αυτονόητες αρχές για το ρόλο της βάσης και των πρωτοβάθμιων οργανώσεων θα αποτυπωθούν και στο μελλοντικό καταστατικό της ΛΑΕ. Παρ' όλα αυτά η κατοχύρωση δημοκρατικών και συμμετοχικών διαδικασιών εντός ενός μετώπου πάντα καταλήγει να είναι ένα πολιτικό διακύβευμα. Θεωρούμε κρίσιμο οι διατυπώσεις να περάσουν στην πράξη και να μη μείνουν για μία ακόμη φορά στα χαρτιά -κι αυτό είναι σημαντικό να ξεκινήσει ήδη από τώρα. Για να μπορέσουν στ' αλήθεια οι Πολιτικές Επιτροπές (Π.Ε.) να λειτουργήσουν ως βάση συγκρότησης της ΛΑΕ, θα πρέπει να είναι κάτι περισσότερο από απλός ιμάντας μεταβίβασης της «γραμμής» και χώρος διαμόρφωσης

«συσχετισμών», με γραμμική εξάρτηση και αναφορά προς τα «κεντρικά». Οι Π.Ε. θα πρέπει να αποφασίζουν ελεύθερα και δημοκρατικά, να εκλέγουν τα δικά τους όργανα και να ενεργούν πολιτικά στο χώρο ευθύνης τους (είτε χωρικό, είτε επαγγελματικό) με δικές τους αποφάσεις και πρωτοβουλίες –προφανώς βέβαια εντός του πολιτικού πλαισίου της ΛΑ.Ε., όπως αυτό θα οριστεί και από την Ιδρυτική της Συνδιάσκεψη. Ήδη στις περιπτώσεις όπου έχει εφαρμοστεί μια τέτοια λειτουργία, έχει συναντήσει απήχηση και έχει δημιουργήσει όρους αυξημένης και πολιτικοποιημένης συμμετοχής από τα μέλη.

Πέρα από αυτό, ιδιαίτερη σημασία έχει η οριζόντια επικοινωνία των Π.Ε. μεταξύ τους, καθώς και η ανάδρασή τους με τα όργανα (Πολιτικό Συμβούλιο, Γραμματεία). Σε αυτή την κατεύθυνση θα πρέπει να ενθαρρύνεται ο διάλογος μέσα από την ανάρτηση όλων των ανακοινώσεων, όλων των Π.Ε. στην ιστοσελίδα της ΛΑΕ, καθώς και την οργάνωση μιας διαδικτυακής πλατφόρμας, ενός μέσου δηλαδή με το οποίο θα μπορούν μέλη και Π.Ε. να επικοινωνούν και να αλληλεπιδρούν μεταξύ τους. Σημαντικός σε αυτό το σημείο είναι ο τρόπος κατανομής αρμοδιοτήτων στα μέλη των Π.Ε., η οποία πρέπει να αποφασίζεται από την ίδια την Π.Ε., με βάση τον πολιτικό σχεδιασμό και τις αναγκαιότητες, για τον οποίο θα πρέπει να δοθεί ιδιαίτερη μέριμνα ώστε να μην αναπαραχθούν τυχόν προγενέστερες άτυπες ιεραρχίες και «επετηρίδες».

Βέβαια, δεν μπορούμε να παραβλέπουμε ότι ακόμη και σήμερα τρέχουν πολύ σοβαρές πολιτικές μάχες. Συνεπώς, ο τρόπος οργάνωσης και λειτουργίας δεν μπορεί να μετατεθεί εξ ολοκλήρου για τον χρόνο μετά τη διεξαγωγή της Συνδιάσκεψης. Αντίθετα, θεωρούμε ότι θα πρέπει άμεσα να αναμετρηθούμε με την πολιτική πρόκληση της ισότιμης συμμετοχής των μελών. Σε αυτό το ζήτημα το Οργανωτικό πρέπει να αναλάβει την ευθύνη της καθοδήγησης όλης αυτής της διαδικασίας. Σε αυτή την κατεύθυνση, η ενημέρωση και ο αποτελεσματικός συντονισμός όλων των Π.Ε. μέσω οριζόντιων δομών πρέπει να είναι το πρώτο μεγάλο βήμα. Ιδιαίτερη μέριμνα θα πρέπει να δοθεί στο πως κοινοποιούνται οι αποφάσεις των Π.Ε. και των υπόλοιπων οργάνων, όπως και για την εγγύηση του ισότιμου και αληθούς διαλόγου.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιου τύπου αδυναμίας στην εσωτερική μας λειτουργία ήταν και το ζήτημα που ανέκυψε με την ψήφιση του προϋπολογισμού της περιφέρειας Αττικής, καθώς το Πολιτικό Συμβούλιο και η Γραμματεία δεν έχουν πάρει ακόμη θέση για ένα θέμα για το οποίο τους απευθύνθηκαν πολλές Τοπικές Επιτροπές της ΛΑΕ, με αποφάσεις τους.

Αν θέλουμε να χτίσουμε μια άλλη Αριστερά, ένα πολιτικά ριζοσπαστικό υποκείμενο, μακριά από αποτυχημένα μοντέλα του παρελθόντος, που μας οδήγησαν σε συνεχόμενα πολιτικά αδιέξοδα, είναι σημαντικό να αποφασίσουμε και να δημιουργήσουμε έναν άλλο τρόπο συλλογικής λειτουργίας. Χρειαζόμαστε συλλογική ηγεσία, και όχι «αρχηγό». Πιστεύουμε ότι το παλιό κομματικό μοντέλο έχει πτωχεύσει μαζί με το υπάρχον πολιτικό σύστημα και θα πρέπει να προχωρήσουμε σε πειραματισμούς σε όλα τα επίπεδα. Έτσι θα οικοδομήσουμε ένα πραγματικά ριζοσπαστικό και δημοκρατικό πολιτικό μέτωπο που θα μπορέσει να εμπνεύσει και να είναι πρωτοπόρο στους νέους αγώνες του λαού μας.

Συγκεκριμένα, αναφορικά με το πλαίσιο λειτουργίας:

α) Δημοκρατική αναλογική εκλογή όλων των οργάνων (συμπεριλαμβανομένων και των Τμημάτων) από τα σώματα που εκπροσωπούν και κυκλική εναλλαγή (rotation) όσων τα απαρτίζουν. Έτσι η γνώση της συγκρότησης και η πρακτική λειτουργία ενός πολιτικού φορέα θα διαχυθεί οριζόντια και κάθετα. Σ' ένα χώρο που θέλει να πράττει ριζοσπαστικά δεν μπορεί να υπ-άρχουν «ιερές αγελάδες», ούτε επετηρίδες. Ελάχιστος χρόνος συνεχούς παραμονής στα όργανα τα 2 χρόνια και μέγιστος χρόνος τα 4.

β) Ιδρυτική Συνδιάσκεψη ουσιαστικής ανοιχτής συζήτησης και αντιπαράθεσης ιδιαίτερα στα ζητήματα στρατηγικής σημασίας (πχ αποδέσμευση από την ΕΕ) που δεν είναι δυνατόν να διευθετούνται με όρους συμψηφισμού των αντιτιθέμενων απόψεων. Θεωρούμε καθοριστική για την πορεία του εγχειρήματος την αποφυγή ενσωμάτωσης εντός της ΛΑΕ στρατηγικών αντιφάσεων, όπως συνέβη με τον ΣΥΡΙΖΑ και τη

διασταλτική ερμηνεία της θέσης «Καμία θυσία για το ευρώ». Η Ιδρυτική Συνδιάσκεψη δεν μπορεί να είναι μια διαδικασία επικύρωσης εκ των προτέρων ειλημμένων επιλογών και αποφάσεων οργάνων προσωρινών που δεν διαθέτουν καν τη νομιμοποίηση εκλογής τους από τα μέλη της ΛΑΕ.

γ) Κατοχύρωση του δικαιώματος των Π.Ε να έχουν αποφασιστικό λόγο τόσο για τον τρόπο υλοποίησης των κεντρικών πολιτικών κατευθύνσεων στο χώρο ευθύνης τους, όσο και για κεντρικά πολιτικά και ταυτοτικά ζητήματα. Αυτό σημαίνει στην πράξη ότι τα όργανα κατεβάζουν στις Π.Ε εισηγήσεις για συζήτηση και έγκριση και όχι «γραμμή» για υλοποίηση.

δ) Είναι κρίσιμο να υπάρξει και καταστατική πρόβλεψη που να κατοχυρώνει την οριζόντια επικοινωνία μεταξύ των Π.Ε και την ανοιχτή διεξαγωγή του σχετικού διάλογου.

ε) Ο παραγοντισμός και η γραφειοκρατία είναι θανάσιμος κίνδυνος για μια ριζοσπαστική συνδικαλιστική έκφραση. Είναι αναγκαίο και χρειώδες να υπάρχει κυκλική εναλλαγή (rotation) στις συνδικαλιστικές εκπροσωπήσεις. Κανένα ενεργά πολιτικό Υποκείμενο δεν περισσεύει και όλοι χρειάζεται να συμβάλουν στην προσπάθεια διδασκόμενοι και διδάσκοντας και ταυτόχρονα αναδεικνύοντας νέους συνδικαλιστές. Προτείνεται η μέγιστη παραμονή σε μια θεσμική θέση εκτός εργασίας να είναι τα 4 χρόνια. Κατόπιν ο συνδικαλιστής χρειάζεται να γυρνάει στον τόπο της εργασίας του προκειμένου να μην αποκοπεί από τους συναδέλφους του, ούτε και να χάσει την επαφή με την εργασιακή καθημερινότητα αυτών που εκπροσωπεί, θεσμικά.

Ένα νέο μοντέλο στη δομή μας, με κυρίαρχα στοιχεία τη δημοκρατία και τη συμμετοχικότητα θα μας επιτρέψει και να ξεφύγουμε από την εικόνα του «καλού και συνεπούς ΣΥΡΙΖΑ», καθώς σε κάθε περίπτωση η ταύτιση με αποπτωχευμένα πολιτικά σχέδια δημιουργεί συγχύσεις και αρνητικές εντυπώσεις. Το γεγονός αυτό επιβεβαιώθηκε με emphaticό τρόπο στις τελευταίες εκλογές, ενώ διαπιστώνεται και καθημερινά στην επαφή μας με τον κόσμο. Και σε αυτό το σημείο πιστεύουμε ότι η συγκεκριμένη διαδικασία είναι αναγκαίο και μπορεί να ξεκινήσει από τώρα, λχ με την ισόρροπη εκπροσώπηση στα ΜΜΕ όλων των πολιτικών αποχρώσεων, των ηλικιακών και κοινωνικών κατηγοριών εντός ΛΑΕ.

B. Ως προς τις συμμαχίες

Στα συμπεράσματα της Συνδιάσκεψης του Νοέμβρη, αναφέρονταν:

«Η ΛΑΕ αναλαμβάνει την ευθύνη που της αναλογεί για την υπόθεση της Αριστεράς με στόχο την ανασυγκρότηση και επανίδρυσή της. Θα πάρουμε πρωτοβουλίες για να βαθύνει ο διάλογος των αριστερών, ριζοσπαστικών, αντιμνημονιακών δυνάμεων, των δυνάμεων που αντιλαμβάνονται τη σημασία ενός μεταβατικού προγράμματος για την απαλλαγή από τα μνημόνια και το βραχνά του χρέους και για τη ρήξη με την ευρωζώνη. Στόχος μας η διαμόρφωση ενός κοινού πεδίου, ενός «φόρουμ» διαλόγου και κοινών πρωτοβουλιών».

Στο επίπεδο αυτό διαπιστώνουμε ότι οι κινήσεις που έχουν γίνει και οι πρωτοβουλίες που έχουν αναληφθεί δεν είναι επαρκείς και ικανοποιητικές. Αντ' αυτού, με τη συνέχιση των συνεργασιών με το ΣΥΡΙΖΑ, σε κάποιες περιπτώσεις στην Τοπική Αυτοδιοίκηση και τα σωματεία, δημιουργούμε τις ακριβώς αντίθετες εντυπώσεις, οι οποίες δεν βοηθάνε στην ανάδειξη της ΛΑΕ ως μια ποιοτικά διαφορετική πολιτική προοπτική για την ελληνική κοινωνία. Η συνάντηση της «Υψηλής» πολιτικής με την καθημερινότητα της ελληνικής κοινωνίας γίνεται στο τόπο κατοικίας (Τοπική Αυτοδιοίκηση) και στον τόπο της εργασίας (σωματείο). Εκεί είναι που δίνουμε δείγματα πολιτικής γραφής και εγγραφής. Πρακτικά οι συμπράξεις που γίνονται (τουλάχιστον) ανεκτές από την ηγεσία της ΛΑ.Ε σε σωματεία και ομοσπονδίες και στην Τοπική Αυτοδιοίκηση είναι το λιγότερο αδιέξοδες αλλά και επιζήμιες για την δημιουργία ριζοσπαστικού κινήματος με υψηλό βαθμό πολιτικοποίησης των αιτημάτων του.

Από την άλλη πρωτοβουλίες όπως το [κοινό Δελτίο Τύπου με την ANΤΑΡΣΥΑ](#) αναδεικνύουν την ανοιχτή φυσιογνωμία του μετώπου και ανοίγουν την πόρτα σε ένα κόσμο που εμφορείται από το ερώτημα του «άλλου δρόμου». Η αναγγελία έκδοσης κοινής ανακοίνωσης ΛΑΕ - ANΤΑΡΣΥΑ έγινε όντως δεκτή με ενθουσιασμό από συντρόφους και συναγωνιστές, πλην όμως όσοι μπήκαν στη διαδικασία να διαβάσουν το περιεχόμενό της διαπίστωσαν ότι δεν περιέγραφε παρά την αυτονόητη συμπόρευση των δυνάμεων της ριζοσπαστικής και κομμουνιστικής αριστεράς στο πεδίο των κοινωνικών και εργατικών αγώνων, που βρίσκεται πολύ πίσω από τη διάθεση του κόσμου της Αριστεράς, αλλά και την ανάγκη μετωπικής συμπόρευσης των δυνάμεων της πάνω σε στρατηγικούς άξονες, όπως αυτοί που σε ικανοποιητικό βαθμό περιγράφονται στην [κοινή ανακοίνωση της ANΤΑΡΣΥΑ με άλλες οργανώσεις](#) (Ανασύνθεση ΟΝΡΑ, Ένωση των Δικαίων, Εργατικός Αγώνας, Ξεκίνημα) της κομμουνιστικής αριστεράς, την οποία η ΛΑΕ δεν συνυπέγραψε παρότι κινείται στο πνεύμα τις Ιδρυτικής της Διακήρυξης.

Εξάλλου, η επιλογή απεργιακής προσυγκέντρωσης στη συμβολή των οδών Σταδίου και Σανταρόζα (αντί του Μουσείου ή του Πολυτεχνείου) εκ μέρους της ΛΑΕ μάλλον υπονομεύει, παρά υλοποιεί την κατεύθυνση της κοινής ανακοίνωσης ΛΑΕ -ANΤΑΡΣΥΑ για συμπόρευση στο πεδίο των κοινωνικών αντιστάσεων ενάντια στο αντιασφαλιστικό έκτρωμα που προωθεί η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Πολλώ δε μάλλον, που οι συνδικαλιστικές δυνάμεις της ΛΑΕ δεν φαίνεται να στηρίζουν την αναβίωση του Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα, που τα πρώτα μνημονιακά συσπείρωσε πλήθος εργαζομένων με αιτήματα πολιτικοποιημένα όπως η διαγραφή του χρέους και η αποδέσμευση από Ευρωζώνη κι ΕΕ, υπερβαίνοντας το θολό και πλέον πολιτικά χρεωκοπημένο «αντιμνημόνιο».

Για εμάς η ΛΑΕ δεν καλείται να χτίσει έναν περιχαρακωμένο από την υπόλοιπη αριστερά πολιτικό χώρο, που θα εξασφαλίζει-στην καλύτερη περίπτωση- την κοινοβουλευτική του εκπροσώπηση στα έδρανα της ελάσσονος αντιπολίτευσης, αλλά να δημιουργήσει τις συνθήκες συμπόρευσης όλων των πολιτικών δυνάμεων με σαφές αντιμνημονιακό, αντινεοφιλελεύθερο, ριζοσπαστικό και αντισυστημικό στίγμα, που θέτουν το ερώτημα του κοινωνικού μετασχηματισμού.

Γ. Ως προς το θέμα του ευρώ και της Ε.Ε.

Έχει καταστεί πλέον σαφές στο σύνολο του ελληνικού λαού ότι ευρωζώνη και μνημόνια είναι άκρως συνυφασμένα, και ότι δεν νοείται έξοδος από το Μνημόνιο χωρίς ρήξη με την ευρωζώνη και σύγκρουση με την Ε.Ε, ως την μόνη δυνατότητα να σωθούν από την καταστροφή οι παραγωγικές δυνάμεις αυτού του τόπου (χαρακτηριστικό παράδειγμα η ΚΑΠ και οι εργασιακές σχέσεις που προάγει η Ε.Ε. μέσω των Λευκών Βίβλων). Τα Μνημόνια αναμφίβολα αποτελούν το κόστος παραμονής της Ελλάδας στην ευρωζώνη και την ΕΕ, την ώρα που οι πολιτικές τους, διαμελίζουν το κοινωνικό σώμα. Η αμφίσημη, ωστόσο, προεκλογική ρητορική επ' αυτού του θέματος, σε μια κοινωνία που είναι πλέον επαρκώς συνειδητοποιημένη, συνέβαλε σαφώς και στην εκλογική αποτυχία. Σε αυτή τη φάση, θεωρούμε ότι είναι αναγκαίο να πάρουμε ξεκάθαρα θέση ότι η ρήξη με την ευρωζώνη σημαίνει και σύγκρουση και συνεπακόλουθη έξοδος και από την Ε.Ε. Η έξοδος, δηλαδή, της χώρας από την ευρωζώνη, η στάση πληρωμών προς τους πιστωτές και η διαγραφή του χρέους, αν πρόκειται να προκύψουν σαν μονομερής ενέργεια θα σημάνουν και την έξοδο από την Ε.Ε.

Ο τελευταίος χρόνος και ειδικότερα το θέμα της προσφυγικής κρίσης έχουν δείξει με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο τον αντιδραστικό χαρακτήρα της Ε.Ε. και το ρόλο της στην επιχειρούμενη μεγαλύτερη ιμπεριαλιστική ολοκλήρωση από το τέλος του Ψυχρού Πολέμου.

Η οδυνηρή εμπειρία της δήθεν «διαπραγμάτευσης» του ΣΥΡΙΖΑ με τους «εταίρους» έχει εγγραφεί στη συνείδηση του κόσμου και δεν αφήνει περιθώρια για άλλες υποσχέσεις «διαπραγματεύσεων» για «αναίμακτη» έξοδο από την ευρωζώνη παραμένοντας στην Ε.Ε. σε συνεννόηση με τους «εταίρους». Οι δεσμεύσεις της Ε.Ε. δεν αφορούν μόνο την ευρωζώνη: τα ευρωενωσιακά σύμφωνα, η ΤΤΙΡ, οι επιταγές της ΚΑΠ, οι νομοθεσίες ενάντια στην εργασία σε όλες τις χώρες της Ε.Ε., το χτύπημα στα θεμέλια της

δημοκρατίας, η συνεργασία με τη φασιστική κυβέρνηση της Ουκρανίας, η στάση της Ε.Ε. στο προσφυγικό και πολλά άλλα, δείχνουν ότι δεν είναι απλώς ζήτημα νομίματος και ευρωζώνης.

Δεν μπορεί, συνεπώς, η εκφορά του πολιτικού μας λόγου να καλλιεργεί αυταπάτες σχετικά με το ρόλο της Ε.Ε. ή αυταπάτες περί μιας «άλλης Ε.Ε.», ούτε μπορεί να κινείται στη λογική μιας «συντεταγμένης εξόδου από το ευρώ», η οποία θα γίνει μέσα από μια συμφωνία με το ευρωσύστημα και θα βασιζόταν σε ευρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις. Το αλήστου μνήμης «Πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης», που βασιζόταν σε χρηματοδοτήσεις του ΕΣΠΑ, αποτελεί ακριβές παράδειγμα αυτού που οφείλουμε να αποφύγουμε.

Ο φόβος εξόδου από την ευρωζώνη, τη Σένγκεν και όλες τις άλλες συνθήκες αξιοποιήθηκε το καλοκαίρι, ώστε το ΟΧΙ να μετατραπεί σε ΝΑΙ, και θα χρησιμοποιηθεί και τώρα, προκειμένου να περάσει το ασφαλιστικό και τα προαπαιτούμενα της «αξιολόγησης». Πολύ περισσότερο που είναι οι ευρωπαϊκές συνθήκες, μαζί με το μνημονιακό νομικό οπλοστάσιο, που βρίσκουμε συνεχώς μπροστά μας ως φραγμό σε κάθε διεκδίκηση, η βάση της καλλιέργειας του δόγματος ΤΙΝΑ και μάλιστα πλέον από τα «αριστερά».

Πιστεύουμε πως η ΛΑΕ χρειάζεται να καταρτίσει ένα σχέδιο-ραχοκοκαλιά που θ' ανταποκρίνεται πρακτικά στα ερωτήματα, τις ανάγκες και τις απαιτήσεις, της μετάβασης και της διακυβέρνησης της χώρας μας, εκτός Ευρωζώνης και Ε.Ε. ώστε να αναλάβει να ηγηθεί ξεκάθαρα και με σαφήνεια, ενός μεγάλου μετώπου ενάντια στο ευρώ και την Ε.Ε., για μια άλλη πορεία στην οικονομία και την κοινωνία. Η κοινωνία είναι έτοιμη να υποδεχτεί μια τέτοια πρόταση και ήδη η συντριπτική πλειοψηφία των ρευμάτων της αριστεράς να την υποστηρίξει με σθένος.

Στην κατεύθυνση αυτή, χρειαζόμαστε ένα πρόγραμμα εξόδου, με εμβάθυνση του μεταβατικού μας προγράμματος για τον παραγωγικό μετασχηματισμό της χώρας σε αντιμονοπωλιακή κατεύθυνση με προώθηση των αντίστοιχων με τους στόχους του προγράμματος αυτού συμμαχιών. Ακολουθώντας δε, καλούμαστε να αναλάβουμε να ηγηθούμε της αναγκαίας εκστρατείας ενημέρωσης, προετοιμασίας και οργάνωσης του λαού, που θα πρέπει να βγει μπροστά σε αυτή τη διαδικασία ρήξης και σύγκρουσης.

Τέλος, κρίσιμο για την πορεία της ΛΑΕ είναι ένα ακόμη θέμα, το οποίο κατ' επανάληψη τίθεται από συναγωνιστές που διακινούνται θετικά προς αυτήν. Συγκεκριμένα, το ζήτημα αυτό αφορά στην ανάγκη να αποκαλυφθούν πληροφορίες σχετικά με το κυβερνητικό εξάμηνο, οι οποίες αφενός θα αποτελέσουν ένα δυνατό χτύπημα στην επικοινωνιακή εικόνα που προωθεί η κυβέρνηση (κυρίως σε κόσμο που έχει ακόμη αυταπάτες για τις «καλές του προθέσεις»), και αφετέρου θα δώσουν τις απαραίτητες εγγυήσεις σε ό,τι έχει να κάνει με την οριστική μας ρήξη με το παρελθόν.

Αν και είναι αρκετοί αυτοί που πιστεύουν ότι αυτή η συζήτηση δεν πρέπει να γίνεται δημόσια, γιατί αποδυναμώνει τη ΛΑΕ, θέλουμε να επισημάνουμε ότι οι εντυπώσεις που αντλούμε εμείς καθημερινά από τους χώρους στους οποίους κινούμαστε είναι ακριβώς οι αντίθετες. Αυτό που πραγματικά μας αποδυναμώνει είναι το μη καθαρό πολιτικό στίγμα, η έλλειψη ξεκάθαρης στάσης για το τι θέλουμε και το πώς βλέπουμε τη ΛΑΕ.

Αυτά θα μπορούσαν να είναι οι ελάχιστες προϋποθέσεις προκειμένου η ΛΑ.Ε. ως Μέτωπο να ενσαρκωθεί σε πράξη λόγου και ως λόγος Πράξης να αποτελέσει τομή στον φαύλο κύκλο Χρέους και εξάρτησης που μας διαμελίζει κοινωνικά και πολιτικά. Το σίγουρο είναι ότι κείμενα-προζάκ, που σα σκοπό έχουν να καθησυχάσουν τα μέλη μας, τα μετατρέπουν σε ομιλούσες αιωρούμενες κεφαλές δίχως καμία γείωση στο κοινωνικό σώμα πάντα πίσω από τις εξελίξεις αντί να τις προκαλούν και πάντα ασκούμενες σε άσφαιρες συνηματολογίες.

Αυτός μπορεί να είναι ο δρόμος προς έναν λόγο Πράξης-τομής, στο κοινωνικό πεδίο, που θα ενεργοποιήσει και θα κινητοποιήσει στην πρωτοπορία τους κινήματος τα πιο δημιουργικά και ριζοσπαστικά στοιχεία, που η αγωνιστική εμπειρία των τελευταίων χρόνων έχει παράγει, στα σπλάχνα

του λαού. Πιστεύουμε ότι ως ΛΑΕ, το μέτωπο που θέλει να εκπροσωπεί το ανυπότακτο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας, έχουμε μια ιστορική πολιτική πρό(σ)κληση να δικαιώσουμε τους αγώνες ενός λαού που κάθε μέρα ταπεινώνεται όλο και περισσότερο. Σε αυτήν την πρό(σ)κληση σκοπεύουμε να αποκριθούμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.